

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้เป็นวันขึ้นปีใหม่เนาะ เป็นวันขึ้นปีใหม่ เป็นวันชีวิตใหม่ เราจะหาสิ่งที่เป็นมงคลชีวิต ความที่เป็นมงคลชีวิตนะ ถ้าชาวพุทธทั่วโลก วันขึ้นปีใหม่เขาจะทำบุญตักบาตร ทำบุญตักบาตรนะ ทำบุญตักบาตรเพื่อสิ่งใด

ทำบุญตักบาตร เห็นใหม่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย เวลาเป็นที่พึ่งที่อาศัย จิตใจของเรา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเกิดมาพ่อแม่มีชาติมีตระกูลของเรา แต่เวลาเราไปเผชิญกับโลกเราไปคนเดียวนะ เราไปคนเดียว เราไม่มีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจของเรา เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งที่อาศัย

ฉะนั้น ถ้าเรามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะพึ่งพาใคร ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในบรรดาคนมิตรๆ มิตรที่เยี่ยมที่สุดคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครมีพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมาแล้ว ชีวิตของเราไม่ให้ใครหลอกหลวง ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลงไปกับกระแสสังคม เรามีสติมีปัญญากับเรา

ถ้ามีสติปัญญากับเรา เราทำบุญตักบาตรขึ้นมา ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกใจ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานใจ หัวใจของเราตัวเองนี้เป็นพุทธะ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันสิ่งที่มีคุณค่า แต่มีคุณค่าขึ้นมา คนมองไม่เห็นใจ คนมองเห็นแต่โลกภายนอกกว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า แต่ในพระพุทธศาสนา สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดคือชีวิตของมนุษย์ จิตวิญญาณของเรา ต้นเหตุแห่งการมีชีวิตนี้สำคัญที่สุด

แล้วสำคัญที่สุด แล้วเวลาสำคัญที่สุดมันกลับพึ่งตัวเองไม่ได้ จิตมันแสดงตัวออกมาอย่างไร จิตวิญญาณแสดงตัวออกมาอย่างไร ไปกลัวผีอยู่ข้างนอกนูน เวลาพูดถึงจิตวิญญาณ

ไปชี้เอาข้างนอก แต่ไม่รู้ว่ไอ้ที่มาเกิดนั้งอยู่เนี่ นี้แหละผีตัวแรก พุทธร ถ้าเป็นพระพุทธรศาสนา ถ้าเป็นฤษีชีไพร ไสยศาสตร์นะผี

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นอย่างนี้ วันขึ้นปีใหม่ วันขึ้นปีใหม่เราจะหามงคลชีวิตไ้ เราจะไปทำบุญ ตักบาตร ทำบุญเพื่อเป็นมงคลชีวิต มงคลชีวิตขึ้นมาให้สำนึกถึงตัวไ้

ใครเป็นคนทำบุญ มาจากบ้านนี้ใครพามา ถ้าไม่มีเจตนา เราไม่มีศรัทธาความเชื่อใน พระพุทธรศาสนา เราจะพาร่างกายนี้ไปไ้ได้อย่างไร

ร่างกายนี้มันเกิดขึ้นมา มโนกรรมๆ เกิดจากจิตวิญญาณของเราเนี่ไ้ ถ้าเกิดจากจิต วิญญาณมันมีรากเหง้าไ้ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว พระพุทธรศาสนา พระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนี้ๆ ไ้

วันนี้วันปีใหม่ เราจะทำบุญตักบาตรเพื่อเป็นมงคลชีวิตกับเรา วันนั้กัชัตฤกษ์เรากลับ บ้าน เรากลับไปหาพ่อหาแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก กลับบ้านกลับเรือนไ้ กลับบ้านกลับ เรือนนะ มีชาติมีตระกูล เวลาชาติตระกูลนี้จริงตามสมมุติๆ ปีใหม่ปีเก่ามันก็สมมุติทั้งนั้นนะ แต่ มันจริง มันจริงๆ นะ มันจริงๆ ตามสมมุติ จริงตามสมมุติไ้ แต่พระพุทธรศาสนา สมมุติบัญญัติ

สมมุติๆ นี้เป็นสมมุติโลก โลกจริงตามสมมุติไ้ ไปในประเพณีวัฒนธรรมสิ่งใด เราก็เข้า ไปอยู่ในวัฒนธรรมประเพณีนั้น เราเคารพเขา เราเห็นวัฒนธรรมประเพณี เราชื่นชมเขา วัฒนธรรมของเรา เราก็ฝังอยู่ในหัวใจของเรา นี้สมมุติ

บัญญัติ บัญญัติคือธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธรเจ้า ถ้าบัญญัติ บัญญัติ ขึ้นมา สิ่งทีบบัญญัติขึ้นมา ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา พระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ พระ พุทธร พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนี้ๆ ใครนั้กัไ้มากไ้ได้น้อยขนาดไหน ใครมีสติปัญญา มาก น้อยขนาดไหน ใครมีปัญญา มากน้อยขนาดไหนมันจะควบคุมดูแลหัวใจของตไน้ คู้มครองดูแล ชีวิตนี้ไ้ ชีวิตนี้จะเป็นมงคลชีวิตต้องมัสติมีปัญญาไ้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธรเจ้านะ คำสุดท้ายที่ฝากไว้กับโลกนี้ “ภิกษุทั้งหลาย เธอจง พิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาท”

คำว่า “ไม่ประมาท” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งไว้เป็นคำสั่งท้ายเลย ถ้ามันตรงข้ามกับความประมาทก็คือสติไง ถ้ามีสติมีปัญญาขึ้นมา มันมีสติปัญญา สิ่งใดจะเกิดขึ้น มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นเพราะอะไร

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เราทำมาทั้งนั้น

ทุกคน การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ ใครก็อยากจะได้มั่งมีศรีสุขทั้งนั้นนะ แต่มันทำไม่ไม่เป็นไปละ

เวลาเกิดมา การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ แต่เวลาบัญญัติ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งการเกิดมันเป็นอริยทรัพย์ แต่คนเราไม่ใช่ดีเพราะการเกิด คนเราดีเพราะการกระทำ เกิดแล้วกระทำอะไร เกิดแล้วมีสติปัญญาเล็กน้อยขนาดไหน

สูง ต่ำ ดำ ขาว ทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหนมีสติปัญญาทั้งนั้นนะ สติปัญญาที่ควบคุมตัวของตัวเองได้ เห็นไหม คนทุกข์จนเข็ญใจสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเป็นเศรษฐีมากมายมหาศาล คนที่ไม่เอาไหนเลย คนที่ไม่มีสติปัญญา ได้สิ่งใดมามันก็ล้างผลาญไปจนหมดจนสิ้นทั้งนั้นนะ ถ้ามันล้างผลาญไป ล้างผลาญไปเพราะอะไร เพราะความลุ่มความหลงของมันไง แล้วสิ่งนี้ใครจะฝึกสอนมันได้ละ

สิ่งที่ฝึกสอนขึ้นมา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา มันทุกข์เจียนตายแต่ละภพแต่ละชาติมา พันธุกรรมของจิตๆ ใจ มหาบุรุษ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คำว่า “อสงไขยๆ” คือการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแต่ละภพแต่ละชาติได้สร้างสมบุญญาธิการมา เสียสละมาเพื่อสังคม เสียสละมาเพื่อตนเอง การกระทำสิ่งนั้นมาเพราะอะไร มันเป็นพันธุกรรมของจิต แต่ถ้าจิตมันดีมันงามของมันขึ้นมา จิตมันคิดแต่สิ่งที่ดีงามของมันขึ้นมา นะ มันไปน้อยเนื้อต่ำใจสิ่งใด

เห็นไหม มงคลชีวิต

ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา เราคิดแต่สิ่งที่ดีงาม เราจะไปเสียใจกับอะไร เห็นแล้วข้าๆ แล้วโลกแล้วข้าๆ มันเป็นไป เขาคิดของเขาอย่างนั้นนะ เราไปส่งเสริมเขาสูงส่งขนาดไหนเขาก็คิดอย่างนั้นนะ มันเป็นไปไม่ได้

แต่ของเรา เราต่ำต้อย แต่เราคิดของเรา สร้างสมบุญญาธิการของเรา เราสร้างเนื้อสร้างตัว เห็นไหม เพราะอะไร เพราะปัญญาของมันไง เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นจากหัวใจดวงนั้นไง ถ้าสิ่งที่เกิดจากหัวใจดวงนั้น สิ่งนี้มันสำคัญไฉน

เราไปวัดไปวาเพื่อมงคลชีวิตๆ มงคลชีวิตคือให้มันฉลาดกับหัวใจของตน ถ้ามันฉลาดกับหัวใจของตน ฉลาดอย่างไร

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเ้าใจ ให้ทำความสงบของใจเข้ามา ทำความสงบของใจเข้ามา ทุกคนก็ตื่นนอนนึก ทำความสงบมันจะมีอะไร

ก็ความสุขความทุกข์ใจ นอนไม่หลับนั่นนะ เครียด คิดจนตายนั่นนะ

เราใช้ปัญญาอบรมสมาธินะ เอ็งคิดทำไมวะ คิดเรื่องอะไรวะ ถ้ามีสติปัญญานะ ถ้าไม่มีสติปัญญามันยิ่งคิดมากเข้าไป แล้วก็ย้ายิตนเองเข้าไป ทำหัวใจให้มันหนักหน่วงตลอดเวลา มีสติปัญญาขึ้นมามันคิดใคร่ครวญทั้งหมดละ ถ้ามันคิดใคร่ครวญของมันแล้วมันเป็นไปโดยธรรมสังเวช มันเรื่องตกลงทั้งนั้นนะ เขาทำของเขา มันเรื่องของเขา

แล้วคนทำคุณงามความดีมากมายมหาศาล คนทำคุณงามความดีขึ้นมา ทำแล้วประกาศตัวไม่ได้นะ ถ้าประกาศตัวเดือดร้อนทันทีเลยละ คนจะฟังพาอาศัยมากมายมหาศาล

แล้วฟังพาอะไรละ

แต่ถ้าเรามีความเต็มใจของเรา คนคนนี้เป็นคนที่ดีงาม คนที่เราควรจุนเจือ เราจุนเจือของเขาได้อยู่แล้ว แล้วถ้าจุนเจือได้อยู่แล้ว สิ่งที่มีความจุนเจือนั่นนะมันเป็นความภูมิใจของเรา เราเป็นความภูมิใจของเราว่าเราเกิดเป็นมนุษย์เ้าใจ เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา ให้มีทาน มีศีล มีภาวนาเ้าใจ

การทานๆ ทานเพื่ออะไร ทานเพื่อสังคมร่มเย็นเป็นสุขเ้าใจ ในสังคมเราที่ร่มเย็นเป็นสุข บ้านเราก็มีความร่มเย็นเป็นสุข ในบ้านเรา พี่น้องเรามีความร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมา จากการจัดเรื่องขึ้นมา ในครอบครัวของเราก็มีความอบอุ่น มีความร่มเย็นเป็นสุขเ้าใจ สิ่งที่เราศรัทธา เราต้องการอย่างนี้เ้าใจ แต่มันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เ้าใจ เพราะมันเป็นไปได้เ้าใจ

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิชชา ทำลายพญามาร ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใ้ที่เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะกันอยู่นี้ มาร มารทั้งนั้นนะ

มารคืออะไร

มารคืออวิชชา อวิชชาคือความไม่รู้ ไม่รู้แม้แต่ตนเอง ไม่รู้แม้แต่สิ่งที่มีค่าที่สุด ชีวิตของเรา

ชีวิตคืออะไร

ชีวิตต้องมีเงินมีทอง ชีวิตเขามี เราต้องมี มีไปกับเขา

มีไปกับเขานะ เอ็งชอบจริงหรือเปล่าวะ มีไปกับเขา สิ่งนั้นต้องการในชีวิตจริงหรือ

สิ่งที่มีชีวิต ชาวประมงอยู่ในทะเลเขาก็ใช้ชีวิตของเขาอย่างหนึ่ง ชาวสวนเขาก็ใช้ชีวิตของเขาอย่างหนึ่ง ชาวนาใช้ชีวิตอย่างหนึ่ง นักธุรกิจอย่างหนึ่ง ต้องเหมือนกันไหม ต้องมีเหมือนเขาหรือ

เราก็มีเหมือนของเราไง มีแบบวิชาชีพของเรานี่ไง ถ้าเรามีของเรามันก็หน้าที่ของเรา ถ้ามีสติมีปัญหา มันเท่าทันของมันในหัวใจของตนเข้ามา ถ้ามันเท่าทันในหัวใจของตน นี่ไง ที่ว่าทำบุญเป็นมงคลชีวิตไป มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระธรรมคืออะไร

พระธรรมคือธรรมะ สัจจะ สมมุติบัญญัติ

บัญญัติ เห็นไหม ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเรา

เวลาพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปฟังเทศน์พระอัสสชิแล้วเป็นพระโสดาบัน พระโสดาบันบรรลุนิพพานะ ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอิหิกขุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ด้วย พระโสดาบันนั่งสัพหงกโงกงวงอยู่นั้นนะ พระพุทธเจ้าไปโดยฤทธิ์เลย

“ให้ตริกันในธรรม”

คำว่า “ตริกันในธรรม” มันคือใช้ปัญญาในธรรมะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำสั่งสอนเหมือนพ่อแม่ที่อบรมบ่มเพาะเรา เวลาเราทุกข์เรายาก เราระลึกถึงคำสั่งสอนของพ่อแม่เราสิ

พ่อแม่ก็บอกเลย ให้คบเพื่อนดีๆ นะ ยาเสพติดอย่าไปยุ่งกับมัน การพนันก็ห้ามเล่น เราทบทวนสิ ทบทวน แล้วที่เราทำ เราทำตรงข้ามหมดเลย พอเราทำตรงข้ามหมดเลย มันก็ทุกข์ น่าดูอยู่นี่ไง เราก็ทบทวนของเราสิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดถึงบุพเพนิวาสานุสติญาณนะ ยกตัวอย่างว่า ตั้งแต่อดีตชาติของท่าน ตั้งแต่พระเวสสันดรไป ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ถ้าไม่ได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จุตูปปาตญาณ ยังจะไปอนาคต การเกิดการตายไม่จบไม่สิ้น ชีวิตการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีต้นไม่มีปลาย เกิดซ้ำเกิดซาก เกิดซ้ำเกิดซาก แต่มันเศร้า นะสิ เศร้าที่ว่าเวลาเกิดแล้วมันไม่ได้เกิดอย่างนี้ มันเกิดนรกอเวจี มันเกิดตลอด เพราะอะไร เพราะมันมีภวาสวะ มีภพ มีตัวตนของมัน แต่มันทำอะไรของมันมา มันทำอะไรของมันมา มันไปกุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมาไป กุสลา ธมฺมา ก็ตัวเองทำทั้งนั้น

ถ้าตัวเองทำทั้งนั้น ถ้าเราเป็นมงคลชีวิตไป เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย ที่ยึดเหนี่ยวไป จะทำความผิดพลาดอย่างไรไม่ทำ จะทำคุณงามความดีของเรา ใครว่าไปใครว่าไม่เอาไหน นั่นปากของมาร แต่ปากของพระพุทธเจ้ามีศีลมีธรรม

ถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมา นะ ศีลธรรมคุ้มครอง คุ้มครองชีวิต นี่เป็นมงคลชีวิต ถ้าเป็นมงคลชีวิตขึ้นมา เราศึกษาขึ้นมา สมมุติ จริงตามสมมุติ แต่สมมุติมันพิสูจน์กันได้อย่างไร

“ประชาธิปไตยๆ ต้องเท่ากันๆ สิทธิเสรีภาพเท่ากัน”

ก็เท่ากัน แต่ต้นหาความทะยานอยากล้นฝั่งมันไม่เท่ากัน บางคนเขาได้ขนาดนี้เขาพอ เขาได้ขนาดนี้เขายังเจือจางคนอื่นได้ด้วย ไข่ของเราได้เท่ารถสิบล้อ ๕ คันมันยังไม่พอ มันไม่ เป็นประชาธิปไตย ต้นหาความทะยานอยากที่ล้นฝั่งไม่มีวันเพียงพอ

ถ้ามีเพียงพอ มันถมเต็มได้ด้วยอะไรละ

มักน้อยสันโดษ ความพึงพอใจของเรา

รวงข้าว เวลามีรวงข้าวออกเต็มรวงมันนุ่มลงต่ำ คนถ้ามีคุณงามความดีนะ มันอ่อนนุ่มถ่อมตนในใจ ไม่ต้องเห่อเหิมทะเยอทะยานไปอย่างนั้นหรอก เห่อเหิมทะเยอทะยานไปด้วยความทุกข์ความยากใจ

แต่ถ้าเป็นมรรค คำว่า “เป็นมรรค” ความเพียรชอบ เวลาเกิดมาต้องมีความเพียร ความวิริยะ ความอดุสหาหะ มีการกระทำของเราโดยความถูกต้องชอบธรรม มันจะเป็นบุญเป็นกุศล เป็นคุณงามความดีมากน้อยขนาดไหนมันอยู่ที่อำนาจวาสนา

สิ่งที่อำนาจวาสนา ก็เราทำมาทั้งนั้นนะ เราไม่รู้หรอกต้นสายปลายเหตุมาจากไหน อดีตชาติเราไม่รู้ไม่ได้ เราไม่รู้ถึงต้นสายปลายเหตุมาจากไหน แต่เราสร้างคุณงามความดีของเราด้วยปัจจุบัน ด้วยความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา ด้วยความเป็นมงคลชีวิต

ถ้าเราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา ในความเป็นมงคลชีวิต มันป้องกันอยู่แล้ว ป้องกันตกไปในอบายภูมิ ป้องกันตกไปในที่ชั่ว ป้องกันปกป้องไม่ให้ติดคุกติดตะราง มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน เราอยู่ในสติปัญญาของเรา

คนมีแค่ปัจจัย ๔ อยู่ได้แล้ว แล้วถ้าอยู่ได้ อยู่ได้ด้วยอะไร

เราทำมาเพื่อชีวิตของเราชีวิตนี้ มันเป็นมงคลชีวิตๆ ใจ ถ้ามงคลชีวิตด้วยสติด้วยปัญญา เราไปวัดไปวาทำบุญกุศล ทำบุญกุศลก็เพราะเหตุนี้ไง เพราะเหตุนี้ เพราะทำบุญกุศลแล้วมันได้ ทบทวน

ที่มันทุกข์มันยากอยู่ที่นี่ มันคิดแล้วมันไม่จบ วนแล้วซ้ำซาก ซ้ำซาก ไปวัดไปวาเป็นเขต อภัยทาน พ้อภัยทานขึ้นมานะ ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมาจะฝึกหัดปฏิบัติ มันได้ทบทวนแล้ว เราทำอะไรมาบ้าง แล้วทำนี่มันถูกหรือผิด มันไม่มีอะไรจำเป็นเลยนะ เราทำไปโดยความต้องการของใครก็ไม่รู้ แต่เรามาทบทวนชีวิตของเรา ทบทวน เห็นไหม เริ่มฝึกหัดแล้ว

แล้วสิ่งที่มีค่าที่สุดละ

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

คนวิงหาความสุข ตะครุบหาความสุข แล้วตะครุบแต่เงาแล้วไม่เคยเจอ

หยุดนิ่ง หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโธ ตั้งสติสัมปชัญญะไว้ จิตเป็นอิสระจากมาร จากการควบคุมของมารชั่วครั้งชั่วคราว นั่นคือสัมมาสมาธิ ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิได้ คนพ้นจากความ เป็นโทษของมาร เป็นอิสระชั่วคราว ชั่วคราว เห็นใหม่ จิตถ้าเป็นสัมมาสมาธิไม่พาดพิง อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

แล้วที่เราว่างๆ ว่างๆ นี่อารมณ์หรือเปล่า ว่างๆ อยู่ที่นี่อารมณ์หรือสมาธิ ว่างๆ อยู่ที่นี่

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิมันอีก อึ้กเลย มันอธิบายไม่ได้เพราะตัวมันเป็น ตัวมันเป็นแล้วมันจะไปอธิบายเรื่องคนอื่นได้อย่างไร

ไอ้ที่ว่างๆ ว่างๆ ภูเห็นว่างวะ ภูรู้ว่าว่างวะ ภูอธิบายความว่างแจ้วๆ เลย แต่ตัวภูเป็นอะไรภูก็ไม่รู้

มิจณาปฏิฐิติ ความเห็นผิด

แต่ถ้ามันเห็นถูกต้องชอบธรรม ถูกต้องชอบธรรมของมันนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

แล้วจิตสงบไม่มีมันมาจากไหนล่ะ

ก็มาจากที่ว่าเมื่อกั้มันทุกข์ ถ้าคิดไม่ได้ ทุกข์เจียนตายนะ ถ้าคิดไม่ได้ คิดไม่ได้โทษปีโทษ กลอง โทษคนอื่นทั้งนั้น จำตัวเองจำไม่เป็น จำไม่ได้ โทษแต่คนอื่น โทษปีโทษกลอง โทษพ่อโทษแม่ โทษสังคม โทษเขาไปหมดเลย แต่ไม่โทษว่ามึงโง่ ไม่โทษว่าภูนี่โง่เอง

เพราะภูโง่เอง ภูเลยพาลให้คนอื่นลำบากลำบากไปหมด พ่อแม่ก็คิดมาก พ่อแม่ก็ทุกข์ใจ พ่อแม่ก็มีความกังวล ไอ้ลูกที่มันมีสติปัญญา มันก็ไปของมันดีแล้ว ไอ้ที่ว่าโทษปีโทษกลองมันก็โทษเขาไปทั่ว มันไม่เคยโทษตัวมันเองเลย

ฉะนั้น เวลาคนมีสติปัญญาขึ้นมาไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการนะ สมมุติบัญญัติๆ เวลาบัญญัติขึ้นมาจะ

อดุดา หิ อดุดโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

แต่ตนต้องมีศรัทธา ตนต้องฉลาด ตนต้องศึกษาค้นคว้า เพราะเวลาจะผ่านพญามารนะ เพราะมารมันครอบงำหัวใจของสัตว์โลก ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง จำธรรมวินัยๆ นี่เป็นธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราศึกษาค้นคว้า กว่ามันจะผ่านทะลุเข้ามาใจเรา มารในใจ โอ้โฮ! มหัทศจรีย์ ติดนิมิตอย่างนั้น โอ้โฮ! จะบรรลु ธรรมแล้ว จะเป็นยอดมนุษย์นะ จะครองโลกนะ ถ้าปฏิบัติแล้วจะยิ่งใหญ่

มันไม่ได้อะไรเลย มันไม่ได้อะไรเลย มันต้องผ่านพญามาร

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ฉะนั้น หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนนะ การประพฤติปฏิบัติที่ยากอยู่ ๒ คราว คราว หนึ่งคือคราวเริ่มต้นนี้ คราวหนึ่งตอนที่เ็งทำความสงบของใจนี้แหละ ทำสงบให้ได้ ถ้าจิตสงบ แล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น

คนที่เหลวไหลล้มเหลว ว่างๆ ว่างๆ แล้วมันไปต่อไม่ได้

ว่างๆ ว่างๆ อารมณ์มันควบคุม มาร อยู่ได้พญามารหมด

ทั้งๆ ที่ว่าวันนี้วันปีใหม่ นะ เริ่มต้นชีวิตใหม่ จะทำตัวให้เป็นมงคล ให้สิ่งการประพฤติ ปฏิบัติเป็นมงคลกับชีวิตของเรา แล้วปฏิบัติไปนะ มารมันพลิกกลับเลย บูชากิเลส

เวลาเราปฏิบัติบูชากิเลสนะ หนุนก็ดี นี่ก็ยอดเยี่ยม เราภาวนายอดเยี่ยมเลย ไม่มีใคร ภาวนาเก่งเท่าเราเลย เราเก่งที่สุดในโลกนี้เลยนะ หัวที่มบ่ออยู่นั้นนะ ไปไหนไม่รอด

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ เป็นปัจฉัตตัง เป็นสันตสิฏฐิโก มันเป็นปัจฉัตตังจนคนที่ฝึกหัดปฏิบัติ นะ “หลวงพ่อกี้ นี่มันคืออะไร หลวงพ่อกี้ นี่มันคืออะไร”

เพราะมึงไม่เคยเห็นไง แล้วมึงก็ไม่เคยรู้ด้วย แล้วมึงก็ไม่เคยมีด้วย แล้วเวลามึงมีมึงก็ไม่ รู้จักอีกด้วย มึงก็ปล่อยให้มันหลุดมือไป แล้วก็ไปบ่าบอคอแตก ไปให้มารมันคุมอยู่นั้นแหละ

นี่ยากอยู่ ๒ คราวไง คราวเริ่มต้นนี่แหละ คราวเตาะเตาะๆ จะหัด จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอนให้ได้นี่แหละ

มึงทำอยู่นั้นแล้วพญามารมันยิ่งใหญ่ เวลาจะผ่านมันมาได้ พ้นจากมือมันมาให้มันสงบ ระวังบ้าง แล้วเวลาทำไม่เป็น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญ อีกหนหนึ่งๆ ท่านถึงวางข้อวัตรปฏิบัติไว้ไง ข้อวัตรปฏิบัติคือเครื่องอยู่ของใจ

คำว่า “เครื่องอยู่ของใจ” ใจเป็นนามธรรม แล้วมันเหลวไหล มันบ่าบอคอแตก มันจะเถลไถลไป ก็ให้อยู่กับข้อวัตรนั้น ถ้าอยู่กับข้อวัตรนั้น ทำจนมันชินเรื่อง มันอาจหาญนะ นี่ใจ เครื่องอยู่ของใจใจ ก็ใจมัดไว้อยู่กับร่างกายนี้ใจ ใจก็เอาไว้ที่กลางหัวอกนี้ใจ ทำไมมึงปล่อยใจมึงไปอยู่ไหนวะ คิดไปร้อยแปดพันเก้า ส่งออกทั้งนั้น

ยากอยู่สองคราว คราวเริ่มต้นนี่

เรามีครูมีอาจารย์นะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง

เจริญที่ไหน

เจริญที่สิ่งก่อสร้างใช้ใหม่ เจริญที่วัดหุหุระใช้ใหม่ เจริญที่พวกขุนนางใช้ใหม่ ไปเจริญที่ยศถาบรรดาศักดิ์หรือ ทำไมมันไม่เจริญที่ศีลละ ทำไมไม่เจริญที่ปัญญาของคนละ ทำไมมันไม่เจริญที่พระที่ดั่งงามละ ทำไมมันไม่เจริญที่พระที่ประพฤติปฏิบัติที่มันมีคุณธรรมในหัวใจละ

พระพุทธศาสนามันอยู่ที่นี้ มันอยู่ที่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย แล้วใครทำละเอียดเล็กซึ่งเข้าไปนะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานใจ มันจะเป็นมงคลชีวิต ชีวิตนี้จะมีคุณค่า ต่อเมื่อมันตื่นตัวขึ้นมา ไม่ใช่ของใคร ของกู กูรู้เอง เมื่อก่อนนี่โคตรโง่เลย ตอนนี่ชักรู้สึกตัวแล้ว

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ

ที่ไหนมีเหยื่อ ที่นั่นมีนกงลา

เอ็งดูนกงลาลี ทั้งๆ ที่จะเป็นนักรบนะ รบกับกิเลส มันไม่รบกับกิเลสมัน มันจะล่าเหยื่อ ล่ายศถาบรรดาศักดิ์ ทั้งๆ ที่นั่นนะพญามาร มารทั้งนั้น

ถ้าเป็นนักโรมันต้องรบกับกิเลสของตน รบกับความเห็นผิด รบกับความถูกต้องชอบ
ธรรม รบกับหัวใจของตนที่มันฟูขึ้นมา ไม่ใช่ล่าเหยื่อ นั่นศรัทธาของเขา ศรัทธาไทยใน
พระพุทธศาสนาเ

วันปีใหม่ๆ ทำชีวิตเราด้วยสติปัญญาให้เป็นมงคลชีวิตกับเรา เอวัง